

Évközi 21. vasárnap – 2013. augusztus 25. – C év

Michael Ende híres mesés történetében, ami a csavargó kislányról, Momóról szól, van egy igen tanulságos részlet. Ebben az öreg utcaseprő, Bobo arról beszél a kislánynak, hogy hogyan lehet az ő nehéz, egyhangú, unalmas munkáját jól viselni és elvégezni. „Tudod, néha egy-egy nagyon hosszú utca áll előttünk. Azt gondolnád, ezzel soha de soha nem fogok végezni ... Es akkor az ember elkezd sietni, egyre jobban kapkod. Közben fel-felpillant, és keserűen látja, hogy a távolság nem fogy, nem rövidül az út. Akkor még jobban erőlködik, míg el nem akad a lélegzete és ki nem készül! Az utca azonban még mindig ott tátong előtte koszosan. Hát nem, nem így kell ezt csinálni! Nem szabad állandóan az egész utcára gondolni, érted? Csak a következő lépésre, a következő lélegzetvételre, a következő mozdulatra, a következő napra. Mindig csak a soron következőre, és azt kell jól csinálni! És akkor elkezd az egész örömet szerezni, és ez a legfontosabb! Aztán egyszer csak észrevevesszük, hogy lépésről-lépésre az egész utcával elkészültünk. Sokszor azt sem tudjuk hogyan – és közben még csak nem is lihegünk!”

Nagy a kísértés napjaink „mindent azonnal” mentalitásának szorításában, hogy az ember állandóan a célbaérést sűrűsége, elhanyagolva, figyelmetlenül és felelőtlenül járva az odavezető utat. Csak az eredmény, a befutottság a lényeges, a mindennapok küzdelmét legszívesebben kihagynánk. Pedig valójában ez is elengedhetetlen része magának a célnak, a megszerzett értéknek.

Érdekesen reagál Jézus a mai evangéliumban neki feltett kérdésre. Valójában nem válaszol rá. „Kevesen vannak, akik üdvözülnek?” – hangzik a kérdés. Jézus azonban nem felel sem számokkal, sem arányokkal, sem százalékokkal, mint ahogyan a kérdező várná. Valójában éreztetni akarja, hogy nem jó a kérdésfeltevés. A kérdező ugyanis úgy teszi fel a kérdést, hogy egyéni felelősségét máris lerázza. Nem saját üdvösségéről kérdez, hanem csak úgy általában. Mennyivel másabb a gazdag ifjú kérdése, amiért Jézus meg is kedveli őt: „Mit kell tennem, hogy eljussak az üdvösségre?” Nem, a mai evangélium kérdezője valójában a napjainkban nagyon is divatos szellemiséget követi: másokhoz hasonlítgatja, másokhoz méri önmagát. Ha a válasz az lenne, hogy „sokan üdvözülnek majd”, akkor nyugtatgatni kezdené magát: „Akkor én is biztosan beleférek, hiszen nem vagyok rosszabb az átlagnál.” Sodródás a tömeggel! Ha a válasz az lenne: „Igen, kevesen üdvözülnek!” – akkor lemondóan legyintene: „Úgyszincs esélyem egy átlagembernek nem sikerülhet. Úgyis előre le vannak osztva a helyek!” Mindkét esetben valójában menekül az illető az egyéni felelősségtől. A célt vagy elérem úgy, hogy besodródok a tömeggel, vagy el se kezdem a kepesztést, úgyis elérhetetlen számomra!

Jézus azonban éppen a saját feladatunkról és felelősségünkről kezd el beszélni: arról, hogy milyen úton lehet elnyerni az üdvösséget. A szűk kapuról és a keskeny ösvényről. Nem arra biztat, hogy a tömeggel sodródjunk szinte minden egyéni erőfeszítés nélkül, de arra sem, hogy feladjuk a reményt, lehetetlennek látva a végcél elérését. Azt mondja, vállaljuk fel azokat a mindennapos küzdelmeket, kötelességeket, amelyeket az Isten és emberek iránti szeretet megkövetel tőlünk. Az előttünk lévő lépést, a szeretet soron következő cselekedetét vegyük komolyan! Lépjük meg, még ha nem könnyű is! Akkor biztosan jó irányba tartunk, és nem kell aggódnunk afelől, vajon lehet-e reményünk az üdvösségre. És közben ne másokhoz hasonlítgassuk magunkat, legalábbis abban az értelemben, hogy „na ezeknél aztán én biztos, hogy jobb vagyok!” Az élet mindennap hoz elénk feladatokat, vagy inkább lehetőségeket, amelyek döntés elé állítanak minket. Egy mondás szerint „Életed legfontosabb pillanata a jelen pillanat, legfontosabb embere az, akivel éppen most találkozol, legfontosabb tette pedig a szeretet.” Ha ezeket a döntéseket a szeretet legfőbb erényét szem előtt tartva helyesen

hozzuk meg, s végre is hajtjuk azt, amit eldöntöttünk, akkor lépésről lépésre mind közelebb kerülünk a keskeny ösvényen a szűk kapuhoz, s közben még örömet, értéket is fedezünk fel a mindennapok küzdelmeiben.